

Dizzy Mizz Lizzy anno 2020

Søren på trommer, Martin på bas, Tim på guitar og vokal. Opsætningen er helt, som da tre drenge burede sig inde i et øvelokale for 30 år siden. Nu går Dizzy Mizz Lizzy ind i deres fjerde årti som en central faktor i dansk musik. De var den kåde sensation i 90'erne og de var comebackbandet i 10'erne. I 20'erne venter behovet for kreativ udvikling. Og hér repræsenterer det kommende album *Alter Echo* et vigtigt punkt: De har nu indspillet lige så meget musik efter genkomsten som i de vilde dage i 1990'erne. Det har sat dem fri – og udfordret dem.

Her giver Tim Christensen sine fire hovedpunkter til *Alter Echo*.

Farvel til fænomenet Dizzy Mizz Lizzy

Vi blev udråbt til et fænomen i 1990'erne, og den opfattelse hang ved, efter vi stoppede. Forståeligt nok. Pladesalget gik stærkt, men festen lukkede hurtigt. Derfor blev vi stadig opfattet som et fænomen, da vi spillede den første koncert sammen igen, og da vi udgav vores tredje album. Nu er genkomsten overstået, og vi kan viske stemplet som fænomen af os. Der ligger en enorm frihed i at kigge på den rene tavle velvidende, at vi kan gøre lige, hvad vi vil. Vi skal ikke bevise os selv over for nogen og kan lyde, som det passer os. Men der ligger også et pres. For nu befinder vi os i en hverdag som band, hvor vi har skullet tage et valg: Vil vi blive i nostalgien, eller vil vi forsøge udviklingen? Vi har valgt udviklingen, ellers dør det. Og jeg gider ikke turnere med et dødt orkester. Det afspejler sig også i titlen, *Alter Echo*. Vi er en ny, alternativ refleksion af, hvem vi er. Jeg er faktisk stolt af, at vi nu har eksisteret i længere tid end i første omgang og har indspillet lige så meget musik.

Et tungt slag for fordybelsen

Sangene er blevet mørkere, tungere og længere. Det er sket helt organisk, fordi jeg har lyttet en del til progressiv metal, som har fundet vej ind til vores trio. Allertydeligst skinner det igennem, at anden halvdel er ét langt nummer på 23 minutter, *Amelia*. Det betyder ikke, at der er 48 omkvæd. Snarere er der tale om en *suite* i fem dele. Første del kom af, at jeg sad og doodlede på guitaren, anden del lagde sig i naturligvis forlængelse. Da jeg tog det med til de to andre, varede det otte minutter, og jeg spekulerede på, om de ville sige: "Er du mærkelig nu, eller hvad?" Men de tog det helt naturligt og bød ind. Det voksede og voksede som et samlesæt, man ikke kan skille fra hinanden. Vi elskede at dykke så langt ned i forløbet, og vi håber, at andre vil med. Der ligger en kæmpe gave, måske endda en sejr, i at give sig hen og tage med på en rejse i musikken. I stedet for igen og igen at jage det hurtige fiks. Det kan være fint nok. Men hvis alting hele tiden kun er overflade, mister vores liv nuancer, og vi bliver simpelthen kedeligere mennesker.

Sange om afveje

Et gennemgående tema for albummets tekster er at være på afveje eller vildspor. Det gælder eksempelvis *Amelia*. Hun er et portræt tegnet af brudstykker fra forskellige personer, jeg kender fra mit liv. Kendetegnende for hendes historie er, at alle omkring hende kan se, at hun er på afveje, men for hende virker det helt rigtigt. Der opstår en blindhed i nogle facetter af livet, som jeg reflekterer over. For os i bandet gælder det også, at vi har følt os kreativt på afveje. Vi gik i studiet uden materiale og prøvede bare at plugge ind og spille ud fra en romantisk forestilling om, at så ville der ske noget magisk. Sådan er flere legendariske rockplader jo opstået. For os skete der ikke en skid, så vi kastede håndklædet i ringen. Da vi mødtes igen, sagde jeg, at jeg gerne ville tage producerhatten på, og de andre sagde bare: "Tak, endelig en, der tager ansvar for retningen!" Det har været hårdt for en perfektionist som mig, men også givende, fordi jeg er optaget af at lukke nye inspirationskilder ind i mit system, og her har jeg kunne følge dem helt til dørs.

Et fællesskab i individets tidsalder

Det er rørende for mig at tænke på, at vi stadig står og spiller sammen i dag. Vi begyndte som 14-15-årige med at bure os inde i et lokale. Ingen af os havde for alvor spillet i band før, ingen af os spillede i alle mulige andre konstellationer. Det var bare os tre. Så vi udviklede en symbiose, som sidder fast. Det gav os en form for x-faktor i den oprindelige forstand, og den harmoni i formatet gør os robuste. Især i lyset af, at vi er blevet voksne mennesker, som er blevet i stand til at tale om tingene, hvis noget går os på. Derfor synes jeg også, at vi som et band repræsenterer noget vigtigt i en tid, der er individ- og solistfokuseret. Nemlig det at spille sammen. Vi er et fællesskab, som kan flyttes ud på en scene og blive et endnu større fællesskab. Hvis folk lader sig drage ind i et musikalsk fællesskab, tror jeg, de bliver rigere mennesker. Det lyder måske højlydet. Men jeg tror virkelig på det.

Fakta

Sammen med Martin Nielsen og Søren Friis dannede Tim Christensen Dizzy Mizz Lizzy i 1988. De vandt DM i Rock i 1993 og udgav året efter debutalbummet, der solgte mere end 250.000 eksemplarer i Danmark. Efter *Rotator* fra 1996 gik de tre hver til sit, men vendte tilbage med en enkelt optræden i 2006 og derefter med en omfattende turné i 2010. Gruppens tredje album *Forward in Reverse* kom i 2016 og gik nummer ét på den danske hitliste – samme år optrådte Dizzy Mizz Lizzy på Roskilde Festivals Orange Scene.

Download pressebilleder m.m. her:

<http://pdh.dk/artister/dizzy-mizz-lizzy>